

Anja de Crom

2^e prijs
Beste
Lesbische
Boek
2007

Villa
Volta

laVita
Publishing

Villa Volta

Roman

Anja de Crom

LaVita Publishing 2010

ISBN 9789079556113

© 2006 Anja de Crom
© 2006 LaVita Publishing

Tweede druk 2010

Grafische vormgeving: Jeelof Design, Leeuwarden
Omslagfoto: Hilda Abbing

LaVita Publishing
www.lavitapublishing.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is opgedragen aan alle actieve lesbo's van
boven de - nou ja, ouder dan ikzelf.

Hoewel elke gelijkenis met bestaande personen op
louter toeval berust, heb ik me natuurlijk wel door jullie
laten inspireren.

Hoofdstuk 1

Oh nee. De speech. Ik prikte in mijn aardappelen en wachtte op wat mijn vader nog meer zou zeggen.

‘Er is geen enkele kans dat je...?’ vroeg mijn moeder. Hè ja. Als zij zich er ook nog even mee ging bemoeien, zou het hele gedoe nog langer duren. Ze keek me hoopvol aan.

‘Terug mag komen?’ vulde ik aan. ‘Ik zou niet eens willen. Ik kom er ook wel zonder dat bekrompen zootje daar.’

‘Dat bekrompen zootje is dus wél de opleiding waar wij voor betalen,’ zei mijn vader scherp. ‘Waar dacht mevrouw nu van te gaan leven?’

‘Ik heb een baantje in de Dolle Eend,’ mompelde ik. Alleen in het weekend, maar dat zei ik er maar niet bij. Hij zou toch wel op tilt slaan. ‘Godverdomme Sara!’ Hij sloeg met zijn vuist op tafel. Dat had ik dus goed ingeschat.

‘Na alles wat wij voor je gedaan hebben, wil jij je leven vergooien achter de bar?’

‘Dat zeg je goed,’ zei ik, feller dan ik eigenlijk wilde, ‘mijn leven.’

‘Je krijgt van ons geen cent meer,’ zei mijn vader. ‘Als het dan jóúw leven is, zie jij maar hoe je het redt. Ik trek je toelage in. Je stelt me teleur. Je gaat maar een echte baan zoeken.’

‘Zal nog knap moeilijk worden, zoals zij eruitziet.’ Dat was Linda, mijn modelzus. Een jaar ouder dan ik, hypotheekadviseur, verloofd met een accountant en vies van alles wat ook maar enigszins alternatief was. ‘Kun je niet bij Richard gaan wonen? Die heeft een goede baan,’ zei mijn moeder.

Oei. Richard. Het leek me niet bepaald het moment om te vertellen dat Richard en ik uit elkaar waren. En al helemaal niet dat ik mijn moeders ideale schoonzoon twee weken geleden had gedumpt, tijdens die afgrijselijke vakantie in een all-inclusive resort in Turkije en vlak nadat hij me had gevraagd met hem te trouwen. De eeuwige toorn van mijn moeder over me afroepen, daar had ik op dit moment even geen behoefte aan.

‘Lekker, die sla,’ zei ik, in een poging om haar af te leiden. ‘Wat zit erin?’ ‘Verse dille en bieslook. Nog een beetje?’

Ik had helemaal geen honger, maar schoof dankbaar mijn bord bij.

‘Mooi kut.’ Karina blies een kringetje van rook. ‘Hij laat je dus zomaar barsten?’

Ik knikte. ‘Kijk je wel uit waar je die sigaret heen zwaait? Straks vliegt er wat in de fik, dan krijg ik ook nog ruzie met Herman.’

‘Dat heb je toch al? Hoe lang loop je nou achter met de huur?’

‘Drie maanden, sinds mijn stufi gestopt is. Kun jij me niet wat lenen?’ ‘Als ik het zou hebben, kreeg je het van me.’ Karina kwam overeind, ging op de rand van

het bed zitten en keek me aan. 'Je moet een baantje zoeken, Saar.'

'Ik heb al een baantje. Hier beneden in de kroeg.'

'Kom op, dat neem je toch niet serieus? Wat betaalt dat nou, vijf euro per uur of zo?'

'Zes. En de fooien mag ik houden.'

'Dus per maand verdien je... ' Karina trok haar gezicht in moeilijke rimpels.

'336 euro.' Ik had het zelf al honderden keren uitgerekend, 's nachts, als ik lag te piekeren.

'Wat kost die kamer?' vroeg Karina.

'275,' zei ik somber.

'51 euro per maand is veel te weinig om van te leven.'

'61. En als ik werk, eet ik gratis.'

'Een tosti zeker.' Karina rookte een half pakje per dag, maar vond dat je wel gezond moest eten. 'En de andere dagen dan?'

Ik haalde mijn schouders op. Tot nu toe had ik me aardig weten te redden. Ik kookte gewoon voor drie dagen soep en de rest van de week at ik een boterham of nodigde ik mezelf ergens uit.

'Saar, ga nou gewoon naar een uitzendbureau. Neem een of ander sullig baantje, ga gewoon lekker makkelijk geld verdienen.'

'Ik pas toch niet in een fabriek.'

'Misschien kun je ergens telefoniste worden of zo. Een uitzend- bureau heeft echt niet alleen fabrieksbaantjes. Zo kun je toch niet doorgaan?'

'Oké,' zuchtte ik, meer om van het gezeur af te zijn. Karina was wel lief, maar ze kon ontzettend drammen. 'Hoe gaat het op school? Is er ook maar iemand

die me mist of zijn ze blij dat ze van me af zijn?’
‘Alles gaat gewoon door. De enige die nog wel eens naar je vraagt is Evelien. Volgens mij heeft ze een oogje op je.’ Evelien was de docent interactieve media. Zij was de enige op die hele opleiding waar ik iets aan had. Zij vond het niet erg als ik dingen deed die anders waren dan wat mijn medestudenten deden en zij verdomde het om me een onvoldoende te geven alleen omdat mijn werkstukken afweken van de norm. ‘Het gaat om de inhoud, niet om de vorm,’ zei ze en natuurlijk was ik het roerend met haar eens. Jammer genoeg kreeg ze de andere docenten niet mee en zo kwam het dat ik de opleiding na tweeënhalf jaar de rug moest toekeren. ‘We hebben je gewaarschuwd, Sara,’ had Ad, de directeur, gezegd. ‘Ik hoop dat je ergens anders meer succes zult hebben.’ En dat was het dan.

‘Evelien? Een oogje op mij?’ Aan die mogelijkheid had ik nooit gedacht.

‘Ja, Evelien is lesbisch, wist je dat niet? Ik zag haar laatst het COC ingaan, die homotent weet je wel.’

‘Gek, ze ziet er helemaal niet lesbisch uit,’ zei ik.

‘Hoe ziet dat eruit dan, lesbisch?’ vroeg Karina.

‘Weet ik veel, kort haar, wandelschoenen? In elk geval geen minirok en netpanty’s.’

‘Ze kan het hebben, vind ik. Evelien heeft mooie benen.’ Karina keek dromerig voor zich uit.

‘Ik weet ineens hoe lesbisch eruitziet,’ zei ik. ‘Blond, halflang haar in twee staarten, een combatbroek en een naveltruitje.’

Karina sloeg me met mijn kussen op het hoofd.